

Clive Staples Lewis
Letopisy Narnie : Stříbrná židle

Clive Staples Lewis, anglický spisovatel, žil v letech 1898 – 1963. Hájl a šířil křesťanskou víru, zajímal se o teologii. Na Oxfordu vyučoval filosofii, angličtinu a literaturu. Jeho velkým přítelem byl J.R.R. Tolkien. Napsal především sedmi dílný cyklus Letopisy Narnie. Mezi další publikace lze zařadit úvahy s názvem K jádru křesťanství, Velký rozvod, Poutníkův návrat, Návštěvníci z mlčící planety.

V pořadí již čtvrtý díl nás na počátku uvede do míst za internátem, kde brečí Julie Poláková, která byla zmlácená svými staršími spolužáky. Všimne si jí kluk Eustác Pobude, který se ji snaží pomoci. Dostane se k tomu, že minulé prázdniny byl ve světě, kde jsou mluvící zvířata. Lucie mu to nevěří. Zaslechnou hulákání zlé party a začnou utíkat. V tom kluk vyvolá jméno Aslana, kouzelného lva, a přes bránu se přenesou na vrchol hory. Zde Julie shodí v zápalu hravosti Eustáce ze skály, přiběhne Aslan a foukne do něj. Lev řekne Julii, aby si zapamatovala Znamení a pak do ní foukl a letěla za Eustácem. Dole děti potkaly starého krále, který právě odplouval. Přiletěla k nim sova a zdělila jim, že je to Kaspian X. - Eustácovo kamarád z minulé návštěvy Narnie. Život v Narnii jde daleko rychleji než u nás. Poté se sova dozvěděla, že mají za úkol najít ztraceného prince Riliana. Sova je v noci vzala na záda a odnesla je ke kývounovi bahennímu, kterému se neřeklo jinak než Šklíblatík. Ten je doprovázel po celou cestu, na kterou se vydali hned druhého dne. Šli dlouhou dobu. Museli projít údolím líných obrů, kteří je málem zamáčkli. Na velikém mostě potkali krásnou paní v zelených šatech a rytíře v černé zbroji. Ta je po krátkém rozhovoru poslala do hradu Harfang, kde jsou prý obři dobří. Po dlouhé cestě a Šklíblatíkových doporučeních ať tam nechodí tam nakonec došli. Zaklepali, řekli jim, že zde jsou na doporučení paní v zeleném a obři je s radostí pustili dovnitř. Druhého dne zjistili, že trosky, které hledají a pomocí nichž mají najít Riliana stojí přímo pod nimi. Zjistili také, že tito obři jsou lidožraví. Proto co nejrychleji uprchli a dostali se dolů do rozvalin, kde spadli do díry. Ta byla plná skřítků, kteří je odvedli do podzemního města. Zde potkali rytíře v černé zbroji, který je pozval na jídlo. Přijali a po dobré večeři šli k němu do pokoje. Zdělil jim, že nadchází hodina jeho přeměny. Skřítkci ho uvázali ke stříbrné židli a zavřeli ho tam spolu s hosty. Byla to jediná hodina, kdy nefungovalo zaklínadlo. Cestovatelé zjistili, že je to ztracený princ Rilian a odvázáli ho. Přišla žena v zelených šatech, snažila se je uspat, ale marně. Poté se proměnila v obrovského hada, který zabil Rilianovu matku. Ovinula Riliana, ale Eustác a Šklíblatník vzali meče a rozsekali jí. Tím se zrušila všechna černá magie. Podzemí se začalo potápět a vysvitla červená záře z hlubin. Zotročení skřítkci do ní naskákali, neboť to byl jejich původní domov. Ostatní hlavní postavy utekli zpět na povrch, kde se o ně už postarali obyvatelé Narnie.

Rilian se druhého dne setkal na pár chvil se svým otcem, který právě umíral. Tím se Rilian stal právoplatným nástupcem krále Narnie. Vrátili se zpět do našeho světa. Kaspian X. se nakonec ještě jako povznesený naposled potkal s Eustácem a pomohl mu zahnat bandu zlých výrostků, kteří je chtěli zmlátit.

Ukázka z díla :

Pak Aslan otevřel tlamu a začal foukat. Ale tentokrát jim nepřípadalo, že letí vzduchem - naopak, zdálo se jim že zůstali na místě, ale Aslanův dech odval pryč i mrtvého krále, hrad i sních i studené zimní nebe. To všechno se rozplynulo jako dým a oni se najednou ocitli uprostřed zářivého letního dne na hladkém trávníku mezi rozložitými stromy, vedle čistého svěžího potoka. Okamžitě poznali, že jsou znovu na Aslanově hoře, daleko a vysoko za koncem světa, v němž leží Narnie. Ale zvláštní na tom bylo, že pohřební hudba za krále Kaspiana byla slyšet dál, třebaže nebylo jasné, kde se tu bere. Šli zvolna podél potoka, Lev před nimi - a byl teď tak nádherný a ta hudba tak smutná, že Julie ani nevěděla, pro co z toho má náhle oči plné slz. Pak se Aslan zastavil a děti nahlédly do potoka. A tam na zlatém písku ležel mrtvý král Kaspian; čistá voda plynula přes něj jako tekuté sklo. Dlouhé bílé vousy se mu v ní vlnily jako vodní řasy. Všichni tři se zastavili a plakali, i Lev plakal - velikými Lvími slzami, z nichž jediná byla zářivější, než by byla země, kdyby se změnila v jeden veliký diamant. A Julie si všimla, že Eustác nepláče jako dítě, ani jako kluk který se snaží, aby to na něm nebylo vidět, ale jako dospělý muž, nebo aspoň nejspíš tak - oni lidé nemají na té hoře vlastně žádný věk. „Synu Adamův“ pravil posléze Aslan, „utrhní z tohoto keře trn a přines mi ho.“, Eustác poslechl. Trn byl dlouhý na dvě dlaně a ostrý. „Vlož mi ho do tlapy, synu Adamův,“ pravil Aslan a nastavil mu polštářky své pravé přední tlapy. „Musím?“ zeptal se Eustác. Ano,“ odpověděl Aslan. Eustác tedy zaťal zuby a bodl. Z tlapy se vymnula veliká kapka krve, tak červená, že byste si takovou barvu určitě nikdy ani nedovedli představit. Padla do potoka a přelila se přes mrtvého krále. V tu chvíli ta smutná hudba utichla. A král se začal měnit. Bílé vousy mu nejprve zešedly, potom zezlátly, zkrátily se a konečně zmizely úplně; tváře se mu zakulatily a zčervenaly, vrásky se vyrovnaly; pak král otevřel oči, rozesmál se očima i ústy a zčistajasna vyskočil z potoka jako chlapec. Skočil k Aslanovi a vrhl se mu kolem krku - aspoň pokud mu ruce stačily - a líbal ho pevně jako pravý král a Aslan ho líbal silně jako pravý Lev. Pak se Kaspian obrátil k ostatním. A tu se srdečně rozesmál překvapením. „Koho to nevidím?“ zvolal. „Eustác!

Jedná se o dětskou literaturu. Smyšlený svět. Stříbrná židle je čtvrtý díl.

Literatura a zdroje : kniha Letopisy Narnie : Stříbrná židle

<http://www.inarnia.net/autor.htm>